

Толас Душы

Яднанне ў любові

№ 1 (528)

Субота, 29 студзеня 2016 г.

Штотыднёвы хрысціянскі бюлетэнь

«БРАМЫ МІЛАСЭРНАСЦІ»

Нядаўна ў Каталіцкім Касцёле ва ўсіх дзяцэзіях свету былі ўрачыста адчынены так званыя «Брамы Міласэрнасці», дзякуючы чаму кожны вернік на працягу года мае магчымасць атрымаць індальгенцыі (адпусты) — ачышчэнне ад часовых караў.

тывалая малітва, але і інтэлектуальныя пошукі, спроба бараніць свае погляды перад секулярызацыяй і прымітывізмам. Чалавек з'яўляецца істотай разумнай. Функцыя розуму — пазнаванне створанага сусвету і пошук праўды. А знаходзячы праўду, трэба не баяцца яе бараніць. На самой справе шчаслівыя тыя, якія, нягледзячы ні на што, шукаюць праўду і стараюцца застацца вернымі ёй.

Не ведаю, як сёння, але ў мае часы на занятках па гісторыі вучылі, што індальгенцыі, асабліва ў XVI стагоддзі, выклікалі шмат нязгоды і кантраверсій.

Хцівасць да грошай як корань усіх бедаў

Каталіцкі Касцёл крытыкавалі

З гэтай нагоды варта больш грунтоўна паразважаць над гэтай рэчаіснасцю ў Касцёле.

Можа, над гэтай тэмай варта паразважаць і таму, што мы памятаем, які рэзананс выклікалі калісьці індальгенцыі ва ўсім хрысціянскім, і не толькі, свеце. Столькі адбылося недарэчнасцяў і супярэчнасцяў, нават, у нейкім сэнсе, навука аб індальгенцыях стала прычынаю падзелаў.

Само слова «індальгенцыя» мае лацінскія карані і перакладаецца як паблажлівасць або дабрыва. Таму, нягледзячы на ўсе гістарычныя кантраверсіі, варта не баяцца гэтага слова, як усяго таго, з чым да нас звяртаецца Бог. На тэрыторыі Рэчы Паспалітай слова «індальгенцыя» з цягам часу было заменена на больш для нас зразумелае слова «адпусты» (адпускаць, прабачаць каму-небудзь што-небудзь).

Ці трэба баяцца гэтага слова?

Вельмі часта мы дзесьці падсвядома носім цені былых часоў. Маём розныя стэрэатыпы і страхі. Ворагам Каталіцкага Касцёла вельмі выгодна скрываць праўду, сфальсіфікаваць, каб такім чынам падарваць яго аўтарытэт. Таму, канешне, варта ўвесь час працаваць над верай.

Праца над верай — гэта не толькі даверлівая

за ашуканства, за падман, за тое, што з індальгенцыяй меў добрыя заробкі. У свой час савецкія ідэолагі, жадаючы скапраметаваць Каталіцкі Касцёл, учапіліся за асаблівы гістарычны факт, а менавіта за дамініканскага манаха і лейпцыгскага прыёра Ёхана Тэцэля, які, як сцвярджалі, злоўжываў індальгенцыямі, проста кажучы, прадаваў іх. І сапраўды, дзесьці ў гэтым усім ёсць нейкая частковая праўда. А праўду трэба вучыцца прымаць.

Ведаем, што Касцёл сам па сабе святы, таму што яго галавой з'яўляецца Хрыстус. Толькі складаецца ён з нас, людзей грэшных, якія не заўсёды з Божай дапамогай імкнуцца перамагчы свае слабасці. Ведаем, што гандаль адпустамі — гэта была не адзіная грашовая паталогія на целе Каталіцкага Касцёла. Варта тут узгадаць пра сыманію — гандаль касцёльнымі пасадамі, альбо даволі актыўны ў Сярэднявеччы рэліквіярны бізнес.

Святы Павел выразна піша ў сваім Пасланні да Цімафея (1 Цім 6, 10), што, паводле яго меркавання, коранем усіх бед на зямлі з'яўляецца хцівасць да грошай. З гэтым карэннем зла нават свядомаму хрысціянину прыходзіцца часамі змагацца да канца свайго жыцця.

Працяг на стар. 3.

ГОД МІЛАСЭРНАСЦІ – НАГОДА ПРАБАЧЫЦЬ АДЗІН АДНАМУ

Пра збаўчую прысутнасць Божай міласэрнасці ў гісторыі Выбранага народа распавёў Папа Францішак 27 студзеня падчас агульнай аўдыенцыі ў Ватыкане.

Пантыфік працягнуў цыкл катэхез, прысвечаных Божай міласэрнасці ў Святым Пісанні.

«Сваёй міласэрнасцю Пан спадарожнічаў шляху Патрыярхаў, адорваў іх нашчадкамі, нягледзячы на бясплоднасць, вёў іх шляхамі ласкі і паяднання, як паказвае гісторыя Юзафа і яго братоў. Я думаю пра шматлікіх братоў, якія аддаліся адзін ад аднаго і не размаўляюць паміж сабой. Гэты Год Міласэрнасці з’яўляецца цудоўнай нагодай, каб сустрэцца, абняцца і прабачыць адзін аднаму! Забыцца пра кепскія рэчы! Але, як ведаем, у Егіпце жыццё народа было цяжкім і менавіта тады, калі ізраільцяне мелі намер здацца, умешваўся Бог і здзяйсняў збаўленне», — нагадаў Папа.

Паводле слоў Святога Айца, «міласэрнасць не можа заставацца аб’якавай перад пакутамі прыгнечаных, крыкам падвергнутых насіллю, прымушаных да рабства, асуджаных на смерць».

«Гэта балючая рэчаіснасць, якая тычыцца кожнай эпохі, уключаючы нашу, робіць так, што адчуваем сябе бясільнымі, спакушанымі ўчыніць свае сэрцы цвёрдымі і думаць пра штосьці іншае. Бог, аднак, “не аб’якавы”. Ён ніколі не адварочвае вачэй ад чалавечага болю. Бог міласэрнасці адказвае і бярэ на сябе клопат пра бедных, тых, якія крычаць аб сваёй роспачы. Бог слухае і ўмешваецца, каб збавіць, пабуджаючы людзей, здольных пачуць плач цярдэння і дзейнічаць на карысць прыгнечаных», — падкрэсліў Пантыфік.

Менавіта такім чынам, дадаў Святы Айцец, пачалася гісторыя Майсея, як пасярэдніка вызвалення для народа. «Майсей, якога Божая

міласэрнасць выратавала з водаў Ніла, калі ён быў толькі народжаны, становіцца пасярэднікам гэтай самай Божай міласэрнасці, дазваляючы народу, вызваленаму з водаў Чырвонага мора, нарадзіцца да свабоды. Таксама і мы, у гэты Год Міласэрнасці, можам зрабіць падобным чынам: стаць пасярэднікамі міласэрнасці праз справы міласэрнасці, каб наблізіцца, даць суцяшэнне, стварыць еднасць. Шмат добрых рэчаў можна зрабіць», — сказаў Папа.

Святы Айцец заўважыў, што Божая міласэрнасць заўсёды дзейнічае так, каб прынесці збаўленне. Гэта цалкам супрацьлегла дзейнасці тых, хто забівае, вядзе войны. «Пан, праз свайго слугу Майсея, вёў Ізраэль па пустыні, як сына, вучыў яго веры і завету з сабой, ствараючы сувязь неабмежавана моцнай любові, падобную да сувязі, якая лучыць бацьку і сына або жаніха і нявесту», — дадаў Пантыфік.

Папа Францішак нагадаў, што Бог прапанаваў Выбранаму народу адносіны выключнай і прывіляванай любові. Міласэрнасць Пана робіць чалавека каштоўным, ён становіцца нібыта асабістым багаццем Бога, якое Ён бароніць і якое ўпадабаў, падкрэсліў Святы Айцец.

Напрыканцы сваёй катэхезы Папа адзначыў, што Божая міласэрнасць дасягае сваёй паўнаты ў Езусе, у гэтым «новым і вечным Запавецце», які быў заключаны праз Яго кроў і які разам з прабацэннем знішчае чалавечы грэх і канчаткова робіць людзей Божымі дзецьмі, каштоўнымі ў руках Бога, добрага і міласэрнага.

ПАПА ЗВЯРНУЎ УВАГУ НА ВЫКЛІКІ БІЯЭТЫКІ

Навука павінна заўсёды служыць чалавеку, з павагай адносіцца да ўсіх людзей, асабліва да самых слабых, а біятэхналогіі ніколі нельга выкарыстоўваць супраць чалавечай годнасці, адзначыў Папа Францішак 28 студзеня ў звароце да членаў італьянскага Нацыянальнага камітэту па біяэтыцы, якіх прыняў на аўдыенцыі ў Ватыкане. Пантыфік нагадаў, што Касцёл вельмі ўважлівы да тэматыкі, звязанай з біяэтыкай, і яго пазіцыя заключаецца ў тым, каб бараніць безабаронных.

«Гаворка ідзе пра тое, каб служыць чалавеку, усім мужчынам і жанчынам, з асаблівай увагай і клопатам да самых слабых і асобаў, якія змагаюцца за тое, каб іх голас быў пачуты, або не могуць, яшчэ ці ўжо, яго ўзняць», — сказаў Папа.

Па словах Святога Айца, у гэтай сферы «касцельная і грамадская супольнасці сустракаюцца і пакліканы да супрацоўніцтва, згодна са сваімі адметнымі кампетэнцыямі».

«Чалавечая асоба заўсёды павінна быць мэтай і ніколі сродкам», — сказаў Пантыфік.

Як адзначыў Папа, гэты этычны прынцып

з’яўляецца фундаментальным і тычыцца таксама прымянення біятэхналогій у медыцынскай сферы.

Біятэхналогіі, па словах Пантыфіка, ніколі не могуць выкарыстоўвацца з пагрозай для чалавечай годнасці ці выключна ў прамысловых і камерцыйных мэтах.

Папа Францішак заўважыў, што біяэтыка нарадзілася для таго, каб параўноўваць годнасць чалавечай асобы з развіццём навукі і біялагічных і медыцынскіх тэхналогій, якія ў сваім хуткім рытме рызкуюць згубіць усе прынцыпы, што не адпавядаюць карыслівасці і прыбытку.

Напрыканцы сваёй прамовы Папа звярнуў увагу на тэму інваліднасці і маргіналізацыі людзей у грамадстве хуткага прагрэсу.

Выклікам, адзначыў Святы Айцец, з’яўляецца супрацьстаянне культуры адчужэння, якая мае шмат выказаў, сярод якіх «адносіны да чалавечых эмбрыёнаў, а таксама да хворых і пажылых людзей, блізкіх да смерці, як да расходнага матэрыялу».

Паводле беларускай рэдакцыі Ватыканскага радыё. Адаптавана Catholic. by.

«БРАМЫ МІЛАСЭРНАСЦІ»

Працяг. Пачатак на стар. 1.

Якой была пазіцыя Марціна Лютэра?

Лютэр у некаторым сэнсе меў рацыю, павесіўшы 95 тэзісаў на дзвярах Вітэнбергскага сабора ў 1517 г. Вядомы факт, што напачатку аўгустыянскі манах зусім не імкнуўся да падзелаў, але хацеў звярнуць увагу на зло, якое закаранілася ў Каталіцкім Касцёле. Варта таксама заўважыць, што назіраў ён у большасці сітуацыю Касцёла ў Германіі і не ў стане быў ацаніць практыку індульгенцый у іншых частках свету (таму нельга сказаць, што ўсе прадстаўнікі Касцёла гандлявалі індульгенцыямі).

Лютэр лічыў, што адпусты не маюць ніякай дзейснай сілы і створаны папскім пасадам выключна таму, каб прыносіць адпаведныя грашовыя набыткі (вядома, што менавіта ў XVI стагоддзі распачалося досыць буйное дойлідства ў Рыме і на першым плане была пабудова велічнай базылікі св. Пятра).

Таксама Лютэр не жадаў прыняць так званай скарбонкі ласкаў Хрыста і заслуг святых (аб практыцы індульгенцый мы не прачытаем у Бібліі, на што, зрэшты, ізноў звяртаюць увагу хрысціянне іншых канфесій; яна з'яўляецца чыста касцёльнай практыкай, у якой, дзякуючы заслугам Езуса Хрыста, Багародзіцы і святых, веруючыя могуць атрымоўваць пэўныя духоўныя прывілеі), з якой мог чэрпаць Каталіцкі Касцёл.

У рэшце рэшт Лютэр выступаў не супраць індульгенцый, а выключна супраць спосабу карыстання імі. Ён лічыў, што калі б іх прапаведвалі згодна з намерам Папы Рымскага, то праблемы вырашыліся б самі сабой. Тым не менш, ён асабіста лічыў, што лепш добраахвотна цярпець кары за грахі, чым пазбягаць іх, дзякуючы практыцы адпустаў.

Чаму індульгенцыі існавалі толькі ў Каталіцкім Касцёле?

Але ўсё ж вернемся да пачатку ўзнікнення практыкі індульгенцый. Адпусты пачалі практыкавацца толькі і выключна ў Рыма-Каталіцкім Касцёле, так званым Заходнім; Усходняя Царква (Праваслаўная) ніколі імі не карысталася. Чаму?

Таму што ерасі, якія ўзнікалі на землях Усходняй Царквы, заўсёды мелі больш дагматычную спецыфіку, як, напрыклад, арыянізм, нестарыянства, манафізіцтва, іканаборства. У сваю чаргу, у Заходнім Касцёле праблемы мелі больш маральную аснову (рыгарызм, пелагіянізм, квецізм, янсенізм).

Акрамя таго, варта падкрэсліць, што Заходні Касцёл быў пераймальнікам Рымскай імперыі, што азначае ў нейкім сэнсе і рымскага мыслення, дзе падыход да рэчаіснасці быў заўсёды больш юрыдычны.

Вядома таксама, што ў першых стагоддзях хрысціянства грэх заўсёды разумеўся як разрыў сувязі з Богам, а гэта значыць і з Касцёлам, Яго нявестай (часта тыя, хто каяўся, пасля літургіі слова вымушаны былі пакінуць храм і знаходзіцца разам з тымі, хто рыхтаваўся да хросту, у атрыуме — памяшканні, якое знаходзіцца перад уваходам у галоўную залю святыні).

Таму духоўныя настаўнікі перасцерагалі вернікаў перад небяспекай граху і яго наступствамі, а свядомыя хрысціянне стараліся змагацца з грахам, асабліва цяжкім, памятаючы, што за гэта парушэнне Божых права іх чакае суровая пакута.

Часам гэтае пакаянне трывала некалькі гадоў і мела публічны рэзананс, як кампенсацыя за ўчыненне зла і сведчанне сапраўднага пакаяння. Пазней Касцёл пачаў скарачаць пакаянне, часткова або цалкам замяняючы яго малітоўнай практыкай або накіроўваючы тых, хто каецца, да святых месцаў.

Лісты супакою (libelli pacis) і практыка адпушчэння

Таксама варта тут прыгадаць аб лістах супакою (libelli pacis), якія скіроўваліся ў III стагоддзі да мучанікаў, каб такім чынам скарыстацца іх заслугамі. Акрамя гэтага, малітвы і добрыя ўчынкі таго, хто каецца, ахвяраваліся ў інтэнцыі памерлых. Усе гэтыя элементы пазней паўплываюць на само разуменне практыкі пакаяння і адпустаў.

Варта таксама ўспомніць пра карыстанне пэнітэцыйнымі кнігамі ў X і XI стагоддзях (кожнаму граху было нададзена адметнае пакаранне), што таксама паўплывала ў будучыні на практыку індульгенцый.

Вядома і тое, што само слова «індульгенцыя» пачало ўжывацца з XI стагоддзя. Гісторык Жак ля Гоф сцвярджае, што на пераломе XII і XIII стагоддзяў адбыліся пэўныя змены ў разуменні жыцця пасля смерці: тэолагі пачалі рухацца ад выключна дуалістычнай мадэлі — пекла-рай — у бок мадэлі траістай (гэта тычылася асабліва Заходняга Касцёла), дадаючы гэтым самым рэчаіснасць чысца.

Адным словам, тэолагі, засноўваючыся на інтуіцыі Айцоў Касцёла, прызналі ачышчэнне душы і пасля смерці чалавека. А Сабор у Ліёне ў 1274 годзе абвясціў практыку індульгенцый як сродак духоўнай дапамогі душам, церпячым у чысцы.

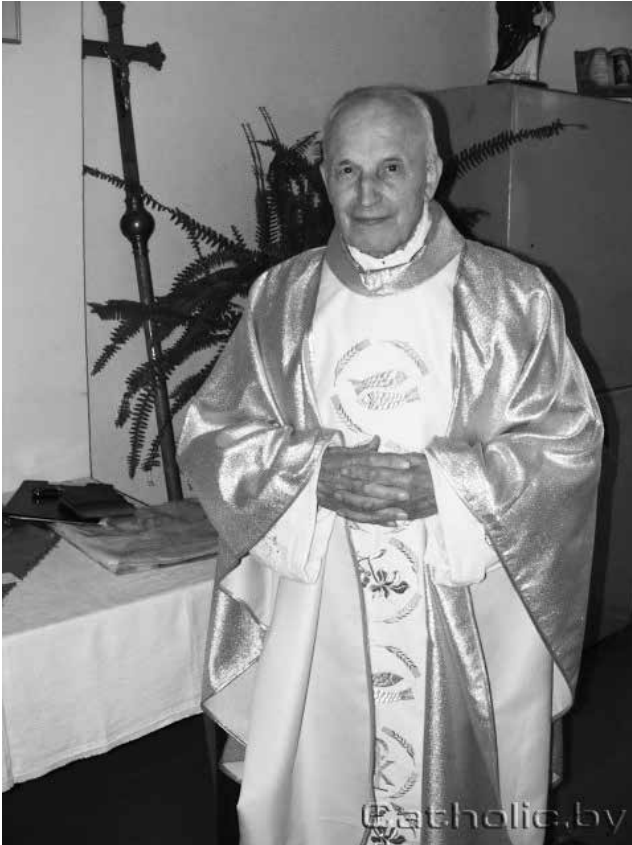
Пра першыя практыкі адпустаў

Першыя практыкі адпустаў былі ўжыты з нагоды наведвання капліц ці святых месцаў — з нагоды пілігрымавання. Вядома, што ўпершыню практыка пілігрымкі з намерам адпусту была ўжыта Понцыяй, Арлескім біскупам, і звязана з наведваннем капліцы Святога Крыжа ў абшчце Монтмажур.

Працяг на стар. 8.

«МЯНЕ ШТОСЬЦІ ШТУРХАЛА БЫЦЬ СВАТАРОМ»: ПРАМУДРАСЦІ КС.-ПРЭЛАТА ЮЗАФА ТРУБОВІЧА

Ксёндз прэлат Юзаф Трубовіч, які 1 студзеня 2016 года адсвяткаваў 90-годдзе, сёння з'яўляецца самым пажылым святаром у Беларусі. Нягледзячы на гэта, ксёндз захаваў ясную памяць і выдатнае пачуццё гумару.

Ксяндзу Трубовічу належыць аўтарства дзвюх кніг: аўтабіяграфіі «Шлях звычайнага жыцця» (2006 г.) да 50-годдзя прэзбітэрскага пасвячэння і кнігі «Як наконт праўды і рэальнасці?» (2013 г.), дзе звяртае ўвагу на навучанне Касцёла ў пытаннях веры.

Прыгадваючы падзеі са свайго жыцця, святар памятае кожную дэталю, кожнае імя, кожную падзею. Пра некаторыя з іх мы і пагутарым.

Пра таямніцу паклікання

У дзяцінстве я быў міністрантам. І ўжо ў той час я ведаў, кім хачу стаць. У мяне не было пытання, што ў святарстве можна не вытрымаць, — мяне штосьці штурхала быць святаром. Усё тады было па-іншаму, не так, як цяпер. Гэта былі часы да Другога Ватыканскага Сабору, таму ўся Імша была на лаціне.

А пасля прыйшла вайна...

Пры немцах вучыліся па-беларуску

Я нарадзіўся ва ўсходніх крэсах — так тады называлі нашу тэрыторыю польскія ўлады. Нарадзіўся я праз шэсць гадоў пасля другой вайны (маецца на ўвазе савецка-польская вайна — заўв. аўт.).

Скончыў шэсць класаў. Але былі яны на розных мовах. Спачатку я вучыўся ў польскай школе, пасля прыйшлі Саветы — усе прадметы былі па-руску, затым прыйшлі немцы — і ўсё стала па-беларуску, пасля пры Саветах ізноў руская школа...

Прыход Саветаў

Калі прыйшлі Саветы, мне было 12 гадоў. Памятаю, як яны ўвайшлі ў наш горад. Абадраныя, яны ўехалі на танках, страляючы ўгару з пісталеў. Спявалі «Кацюшу», паказвалі няное кіно ў кінатэатрах. І тады ў школе так вучылі пра Бога: адкуль пайшоў чалавек? З курыцы. А курыца? З жука. А жук? З балота... Мой аднакласнік Геранім аднойчы на Вялікдзень быў на Імшы і прапусціў праз гэта школу. Пасля настаўнік у яго пытаецца: ну, што, быў у касцёле? Як, Бога бачыў? А Геранім адказвае: а вы сэрца бачылі?

Такі пачатак быў з бальшавікамі...

Пра паступленне адразу на другі курс семінарыі

Я спрабаваў паступіць у семінарыю ў Рызе пасля 9 класа і пасля 10-га. Але мяне прасілі спачатку атрымаць сярэдняю адукацыю. Я школу скончыў у 1950-м, а семінарыю ў той год якраз і зачынілі...

Тады я пайшоў у радыётэхнікум, дзе правучыўся два гады. Праз пэўны час семінарыя ўсё ж адчынілася, але мяне спачатку не хацелі браць, прасілі скончыць каледж, каб хоць якая спецыяльнасць была. Але я сказаў, што ізноў пасля семінарыю зачыняць і ізноў не паспею (смяецца — заўв. аўт.). Так і паступіў, залічылі адразу на другі курс.

Калі паступаў, мая мама папярэдзвала: час неспакойны. Але мне было няважна, у які час ісці.

У Рызе нас прапісвалі толькі на тры месяцы. А без прапіскі ніяк: таму правучышся тры месяцы, пасля паедзеш у іншае месца, пажывеш там нейкі час і вяртаешся зноў на тры месяцы...

Тады ў семінарыі вучылі пяць гадоў. У 1956 годзе я і скончыў семінарыю... Праз два гады пасля семінарыі мяне адправілі ў Ліпеаю. Памятаю нават, як да мяне семінарыста на практыку прысылалі. Адтуль я ездзіў у семінарыю спавядаць...

Пра барацьбу з рэлігіяй

Калі ў мяне павінна была быць прыміцыйная Святая Імша, не знайшлося касцёла для ўрачыстасцяў.

Касцёл у Плюсах (родная парафія святара — заўв. аўт.) быў разбураны, у святыні захоўвалі хлеб, зерне для жывёл. З былога табэрнакулума адзін мужчына зладзіў будку для сабакі...

Працяг на стар. 5.

«МЯНЕ ШТОСЬЦІ ШТУРХАЛА БЫЦЬ СВАТАРОМ»: ПРАМУДРАСЦІ КС.-ПРЭЛАТА ЮЗАФА ТРУБОВІЧА

Заканчэнне. Пачатак на стар. 4.

Лаўкі былі выкінуты або забраны, камяні ўзяты для будоўлі дамоў. Той мужчына, які ўладкаваў у табэрнакулуме будку для сабакі, пасля загінуў – яму ў аварыі адрэзала галаву...

Два гады я стараўся, каб адрэстаўраваць касцёл у Плюсах. І за сем месяцаў мы гэта здолелі. Знайшоў майстроў для рамонту: уладкавалі амбону, пол...

Памятаю, як я таемна спавядаў у бальніцы, а калі пра мяне данеслі, то ўцякаў, каб не злавілі... Калі вучыў дзяцей рэлігіі, мяне выклікалі з-за гэтага да ўпаўнаважанага.

Пра фару Вітаўта

У мяне і сёння ёсць дакумент аб рашэнні камітэта аб зносе святыні... Жанчына, якая там працавала, казала, што салдаты ставілі міны ва ўсе фундаменты касцёла. Уцалелі толькі рэшткі з унутранага ўбрання святыні, тое, што паспелі схаваць вернікі. Напрыклад, фігура Маці Божай з галоўнага алтара ў сённяшнім касцёле Беззаганнага Зачацця Найсвяцейшай Панны Марыі ў Гродне была ўратавана з фары Вітаўта. Нібыта хацелі пасля адбудаваць фару, але затым ад гэтай ідэі адмовіліся...

Пра семінарыю ў Рызе

З усяго СССР там вучыліся прадстаўнікі шэрагу народнасцяў: украінцы, беларусы, палякі, немцы (з Казахстана), венгры, эстонцы, латышы, літоўцы... У мой час, калі я там выкладаў, у семінарыі вучылася 117 чалавек. Гэта 1988-91 гады.

У гэты час савецкая дзяржава ўжо шмат дзесяцігоддзяў будавала камунізм, але вера людзей засталася. І калі паглядзець сёння – усе з тых семінарыстаў засталіся вернымі свайму пакліканню. У часы перабудовы – 31 семінарыст з Украіны, 20 з Беларусі. Ніхто не пакінуў святарства і ўсе працуюць да сёння.

Сёння ўсё па-іншаму. Дух святарства сёння не адчуваецца так ярка, як тады. У былыя часы некаторыя кандыдаты ажно сем (!) гадоў дабіваліся паступлення ў семінарыю.

Пра імкненне быць святарамі

Мы хацелі быць святарамі, не думалі пра машыны ці іншыя выгады. Некаторыя семінарысты прайшлі і службу ў войску. Бацькі тых, хто сёння вучыцца ў семінарыі, родам з камунізму.

Вельмі хацелася б, каб усе працавалі для славы Божай і сваёй вечнасці. Калі святар не думае пра вечнасць, які ён святар?..

Я стаў святаром і ніколі не пашкадаваў аб гэтым. За час святарства даводзілася бачыць розныя прыклады. Бяда той парафіі, у якой праз святара кіруе яго маці ці сёстры, а ксёндз толькі любіць грошы...

Пра Другі Ватыканскі Сабор

Гэта не было нечакана. Гэтыя змены, прынятыя ў літургіі, адбываліся паступова. Некаторыя змены, праўда, падабаліся не ўсім святарам. Напрыклад, выкарыстанне гатычных арнатаў. Хтосьці лічыў, што апрануў на сябе дыван – сёння пра гэта ўжо ніхто не згадвае (усміхаецца – заўв. аўт.).

Супраціўлення рэформе не было, пакорныя святары былі пакорнымі Богу. Калі б святар веў сябе неяк па-іншаму, ён згубіў бы свой аўтарытэт. А сёння, куды б ты ні паехаў, паўсюль Імша тая ж самая. Толькі мова іншая. Галоўнае ж, каб было адзінства з Богам.

Пра нацыянальныя мовы ў Касцёле

Святы Павел казаў: дайце людзям тое, што патрэбна. Моўная сітуацыя ў Касцёле ў Беларусі цікавая. Для старэйшага пакалення мова можа быць важнай, таму рэзкае пераключэнне ўсіх вернікаў на адну мову можа прынесці свае наступствы...

У Афрыцы ж ніхто не будзе маліцца па-польску.

Прыгадваю словы адной пажылой парафіяніцы пасля Імшы на беларускай мове: я не адчуваю, што памалілася. Мова ў Касцёле – гэта пэўная традыцыя, і трэба проста пачакаць, калі яна пройдзе разам са сваім пакаленнем.

Мова – гэта багацце. Маліліся на лаціне – у касцёлах былі адмысловыя кніжыцы. Але ў любой справе важнае: калі не ведаеш, што ды як, – не ламай.

Гэта асабліва важна для святароў: калі прыйдзеш, агледзься першы час – пачакай год, не змяняй парадкаў адразу. Пройдзе час, агледзішся, тады рабі нейкія змяненні.

Святар-пенсіянер

З 1999 года я жыў у гродзенскай парафіі Беззаганнага Зачацця Найсвяцейшай Панны Марыі (мкр-н Паўднёвы), куды мяне запрасіў кс. Ян Раманчук, калі, працуючы ў парафіі ў Каменцы, я захварэў.

Як і ўсе пажылыя людзі, я атрымліваю пенсію. Аднак лекі вельмі дарагія. Мне ўжо шмат гадоў, і я спадзяюся, што добры Бог ведае, што для мяне насамерэч патрэбна.

Што датычыць асабістага жыцця пенсіянера, то, хоць я і ксёндз, але ўжо знаходжуся на абочыне, як і ўсе пажылыя людзі. Бы той сцёрты часам гліняны гаршчок, які ў вёсцы хаваюць пад прыпечкам. Пакуль святароў-пенсіянераў у нас мала, аднак пройдзе час, і іх будзе шмат. Чаго сёння сапраўды бракуе – гэта арганізаванай малітвы аб пакліканнях да святарства. Бо аб пакліканні трэба маліцца Богу, да гэтага нас і заклікае Хрыстус...

Гутарыў Ілья Ланато. Catholic.by.

НАВЯРТАННЕ

Чалавек умее хутка прызвычайвацца. І няма вялікай розніцы, ці гэта нешта простае, штодзённае, як праца, вучоба ці атмасфера, у якой ён жыве, ці нешта незвычайнае, такое, як моцныя эмоцыі, рызыкаўныя абставіны, надзвычайныя падзеі, цуды...

здзіўляць і... проста перастае быць нечым важным.

Калі вера пра-яўляецца толькі ў пабожных практыках час ад часу, без пастаяннага паглыблення, узмацнення, новых адкрыццяў — то звычайна гэтая сфера жыцця, хоць насамрэч з'яўляецца самай важнай, бо менавіта яна надае жыццю сапраўдны сэнс, усё больш становіцца чымсьці друкасным.

Вера — гэта адносінны, а адносінны патрабуюць пастаян-ных стасункаў паміж асобамі. Але

раней ці пазней усё гэта стане чымсьці звычайным, перастане здзіўляць, а нават можа пазбавіць ахвоты. Хіба кожны неаднойчы заўважаў, што тая ці іншая рэч або справа моцна захаплялі, калі былі яшчэ чымсьці тым, да чаго трэба імкнуцца, дзеля чаго працаваць і прыносіць ахвяры, але калі гэтае нешта ты ўжо трымаеш у руках, яно ўжо не такое цікавае. Яно стала звычайным, і ўжо няма тых моцных пачуццяў, якія былі раней.

Што такое навяртанне? Напэўна, гэта калі ты адышоў ад чагосьці, а потым, зразумеўшы яго сапраўдную вартасць і патрэбу, зноў вяртаешся да гэтага. Калі казаць пра навяртанне хрысціянна, то гэтае навяртанне адбываецца штодня. Бо чалавек хутка прызвычайваецца.

Калі пачынаеш абмяжоўваць справы веры на карысць іншых патрэб і абавязкаў, з часам яна становіцца чымсьці размытым, перастае захапляць, цікавіць,

але не бывае такіх адносін, якія пастаянна з'яўляюцца добрымі, глыбокімі, таму мы і маем патрэбу навяртання. Кожны дзень становячыся перад выбарам, мы гэтыя адносінны альбо паглыбляем і ўмацоўваем, альбо руйнуем.

Кожны дзень, на працягу ўсяго жыцця, таму таксама важна быць аб'ектыўным і, замест таго, каб, калі разумееш, што далёка ад Яго, займацца самабічаваннем, зрабіць крок да навяртання, а калі бачыш, што ўсё добра, не ганарыцца занадта, але проста дзякаваць і радасна перажываць гэты час, бо сапраўды невядома, якім будзе твой выбар заўтра.

І варта памятаць, што вельмі шмат залежыць менавіта ад цябе, бо з таго боку заўсёды можаш атрымаць прабачэнне, адкрытасць і прыняцце.

Эрнэст Мікалайчык

ДЫК ШТО ТАКОЕ ДУХОЎНЫ ЭКУМЕНІЗМ?

Традыцыя Тыдня малітваў аб еднасці хрысціян пачалася ў 1908 годзе на ініцыятыве святара Епіскапальнай Царквы Пола Ватсана ў Грэйморы (ЗША, штат Нью-Ёрк).

Ватсан надаваў важную ролю папству ў справе хрысціянскай еднасці, таму ён абраў за пачатак тыдня 18 студзеня — дзень, на які прыпадае свята Катэдры св. Пятра ў Рыме, а апошні дзень на свята навяртання св. Паўла, апостала — 25 студзеня.

Гэтая традыцыя паступова расла і ў 1926 годзе была рэкамендавана камісіяй «Faith and Order» Сусветнай Рады Цэркваў. Але сваю сучасную форму гэты Тыдзень набыў у 1935 годзе намаганнямі каталіцкага святара з Францыі айца Поля Куцюр'е. У 1964 годзе Другі Ватыканскі Сабор у Дэкрэце пра экуменізм заахвоціў католікаў да ўдзелу ў Тыдні малітваў аб еднасці хрысціян, і цяпер ён адзначаецца ва ўсім сусветным Касцёле.

Аб чым мы молімся падчас Тыдня малітваў аб еднасці хрысціян? Чаго мы просім у Пана Бога? І ўвогуле, як мы сабе ўяўляем канкрэтныя шляхі да гэтай еднасці?

Часцей за ўсё мы бачым экуменічную дзейнасць як нешта, чым займаюцца біскупы, багасловы і прадстаўнікі розных хрысціянскіх канфесій дзесьці ў Рыме ці Жэневе, ці ў нейкіх іншых далёкіх ад нас месцах. Атрымліваецца, што экуменізм — гэта справа прафесіяналаў, а вернікі ў парафіях за іх толькі моляцца.

Аднак Дэкрэт пра экуменізм *Unitatis Redintegratio* Другога Ватыканскага Сабору сцвярджае, што пра аднаўленне еднасці «павінен клапаціцца ўвесь Касцёл, як вернікі, так і іх пастыры, і кожны паводле ўласных сілаў, ці то ў штодзённым хрысціянскім жыцці, ці то ў тэалагічных і гістарычных даследаваннях» (UR, 5). Акрамя таго, Дэкрэт падкрэслівае, што «няма сапраўднага экуменізму без унутранай перамены, бо з абнаўлення розуму, з самавырачэння і са шчодрата праліцця любові нараджаецца і сталее жаданне еднасці» (UR, 7). Таму экуменічная дзейнасць не абмяжоўваецца публічнымі і прыватнымі

малітвамі, але патрабуе «навяртання сэрца і святасці жыцця», таго, што разам складае «духоўны экуменізм».

Адразу цяжка зразумець, якім чынам існуе сувязь паміж святасцю асабістага жыцця і хрысціянскай еднасцю ў яе канкрэтным сэнсе збліжэння ўсіх канфесій, і дасягнення яе найвышэйшай мэты — еднасці ў святкаванні святой Эўхарыстыі. Гэтую сувязь глыбока адчуў а. Поль Куцюр'е, пачынальнік духоўнага экуменізму і нястомны прапагандыст Тыдня малітваў аб еднасці хрысціян. Айцец Куцюр'е (1881–1953) нарадзіўся ў французскім горадзе Ліёне, але дзяцінства правёў у Алжыры (1884–1893), краіне, дзе традыцыі і культура хрысціянскай Еўропы існавалі ў пераважна мусульманскім асяроддзі Паўднёвай Афрыкі. У 1906 годзе ён стаў святаром супольнасці св. Ірэнэя, якая займалася місіянерскаю і адукацыйнаю працаю.

Каб заўважыць падзеі, якія вызначаюць лёс чалавека, каб пазнаць, куды нас накіроўвае Дух Святы, трэба спыніцца і прыслухацца. У айца Поля Куцюр'е такі момант усведамлення свайго экуменічнага паклікання адбыўся падчас рэкалекцый у айцоў езуітаў. Яны накіравалі яго ўладкоўваць жыццё эмігрантаў з Расіі, якія амаль дзесяцітысячнай хваляй прыбылі ў Ліён пасля рэвалюцыі 1917 года.

Айцец Куцюр'е клапаціўся пра іх дабрабыт, пачынаючы з ежы і вопраткі і да пошуку месца адукацыі і працы. Так ён ізноў рэальна сутыкнуўся і адчуў глыбіню і каштоўнасць іншай культуры, мовы і веравызнання. З сяброўскіх кантактаў са святарамі эміграцыі (паміж якіх былі праваслаўныя і ўсходнія католікі) ён пачуў словы Кіеўскага мітрапаліта Платона Гарадзецкага (1803–1891), якія яго глыбока ўразілі і натхнілі на пошук духоўных каранёў хрысціянскай еднасці: «Сцены, якія нас падзяляюць, не дасягаюць да неба».

Рэкалекцыі ў братоў бэнэдыктынаў (якія ў 1924 годзе былі закліканы Папам Піем XI прысвяціць сябе пошуку еднасці менавіта паміж Каталіцкім Касцёлам і Рускай Праваслаўнай Царквой) канчаткова ўпэўнілі яго ў тым, што найбольш дасканалы шлях да еднасці — гэта супольная (а не толькі прыватная) малітва.

Ён казаў, калі хрысціяне розных канфесій рэгулярна моляцца аб еднасці ў адпаведнасці са сваімі разнастайнымі стылямі і традыцыямі, то іх малітвы падымаюцца вышэй за сцены падзелу і там ствараюць «нябачны кляштар» — духоўную супольнасць, дзе рэалізуецца Божы план узаемнай любові і пакоры на карысць усяму свету.

*Catholic. by. Працяг будзе.
Фота з www.katolik.ru.*

«БРАМЫ МІЛАСЭРНАСЦІ»

Заканчэнне. Пачатак на стар. 1, 3.

Адпуст рымскім пілігрымам быў дадзены Аляксандрам III у 1181 г. і Мікалаем IV у 1289 г. Ведаем, што вандраванне да святых месцаў было старадаўняй практыкай, якая служыла ўзрастанню веры пілігрымаў.

Пазней гэтая практыка таксама набыла экспіяцыйныя (пакаяння) адценні. У Сярэднявеччы, напрыклад, пілігрыманне мела на ўвазе тры мэты: узрастанне пабожнасці, адпустовая практыка і пазбяганне кроўнай помсты.

Той, хто меў дачыненне да нейкага забойства, накіроўваўся ў санктуарый. Трэба сказаць, што ў той час практыка пілігрыманства была вельмі небяспечнай: на дарогах было шмат рабаўнікоў, драпежнікаў, да таго ж была сур'ёзная пагроза падчапіць нейкую вірусную інфекцыю або памерці ад холаду ці голаду.

Нямногія дасягалі мэты свайго вандравання. Але, дзякуючы пілігрымцы пакаяння, удалася пазбягаць войнаў, сціхалі шматгадовыя канфлікты.

Таксама практыка індальгенцый выкарыстоўвалася ў крыжовых паходах. З гэтай нагоды Папы давалі поўныя адпусты. Упершыню вызваліцелям Святой Зямлі ўдзяліў адпусты ў 1063 годзе Папа Аляксандр II, а ў 1095 г. Урбан II, выпраўляючы крыжакоў на радзіму Хрыста і даючы ім асабістыя збаўленчыя прывілеі.

Пазней практыка адпустаў пачала ўжывацца і ў юбілейныя гады. Папа Баніфацый VIII (1294-1303) абвясціў першы паўсюдны Юбілей у 1300, Святы

Год, які тычыўся ўсіх пілігрымаў, прыбываючых у Святы Горад і наведваючых тым самым гроб святога Пятра ў Рыме на гары Ватыкан. Гэтым Папа даў ім незвычайную магчымасць ачысціцца з грахоў і атрымаць поўны адпуст.

Што прадпісвала була «Unigenitus Dei Filius»?

Першы дакумент, які падрабязна тлумачыў практыку адпустаў, была була «Unigenitus Dei Filius», выдадзеная ў 1343 годзе Папам Кліментам VI. Була мела на ўвазе абвясчэнне практыкі індальгенцый кожны пяцідзясяты год, таму што апошні юбілей, устаноўлены Папам Баніфацыем VIII, меў незвычайную папулярнасць.

Тады, у 1300 годзе, Рым наведала каля міліёна пілігрымаў. Пазней Папа Павел II устанавіў юбілейны рытм, а менавіта кожныя дваццаць пяць гадоў. Гэты рытм праіснаваў да нашых дзён, за выключэннем 1800, 1850, 1875 гг. у сувязі з міжнароднымі падзеямі (Французская рэвалюцыя, Вясна Людзей і акупацыя Рыма Гарыбальдзі).

Пій XI, абвясчаючы юбілей 1925 года, у сваёй буле заручыўся, што той, хто выканае практыкі адпустаў у час трывання юбілейнага года, атрымае шмат заслуг і дароў. Святы Ян Павел II пісаў, што адпуст з'яўляецца адным са знакаў, якія належаць да традыцыі святкавання юбілею. Бачым, што ў апошнія гады пачалося больш шырокае выкарыстанне практыкі індальгенцый, што пацвярджае, між іншым, Год Міласэрнасці, абвешчаны Папам Францішкам.

Паводле бел. рэдакцыі Ватыканскага радыё.

БАЦЬКОЎСТВА, АДКАЗНАСЦЬ, ГОНАР

Бацькоўства, адказнасць, гонар — каталіцкі біскуп з ЗША звярнуўся з кароткім фільмам да мужчын

У фільме «Заклік да бою» свецкія католікі разам з кансэкраванымі асобамі разважаюць на тэму мужнасці і таго, як выхоўваць у сабе і ў дзецях сапраўдных католікаў — абаронцаў Касцёла, сям'і і сваёй краіны.

Зараз у хрысціянскіх краінах падлеткі і маладыя мужчыны рэдка бачаць перад сабой прыклады таго, каб быць адказным бацькам і свядомым грамадзянінам, адзначае біскуп Томас Ольмстэд са штату Арызона.

«Калі гляджу на сённяшняе грамадства, я бачу патрэбу ў тым, каб мужчыны зразумелі, хто яны такія на самой справе», — гаворыцца ў фільме.

Сярэдні хлопец, як адзначаецца, ужо ў сем гадоў аддаў больш часу тэлевізару, чым размовам з бацькам за ўсё сваё жыццё. Мужчыны фактычна адракліся ад адказнасці быць духоўнымі лідарамі сваёй сям'і.

«Мы не выконваем сваіх абавязкаў мужчын-хрысціян, і гэта ўплывае на нашы сем'і і грамадствы. Ніколі раней не было столькі жонак без мужа, дзяцей без бацькі — усё з-за перакручвання і разбурэння ідэалу мужчыны. І грамадства трапляе ў замкнёнае кола, бо хлопцы растуць без бацькаў і самі не ведаюць, як быць бацькам, таму не могуць правільна рыхтаваць сваіх сыноў да сужэнскага жыцця і бацькоўства», — кажуць героі фільма. Такое ўражанне, што сучасная культура створана для таго, каб знішчыць сям'ю, адзначае адзін з удзельнікаў праекту адначасова з кадрамі дэманстрацый прыхільнікаў абортаў і гомасексуальнай прапаганды.

«Крызіс наступіў, і нам патрэбны моцныя каталіцкія мужчыны, каб абараніць пралом у мурах нашага горада. Быць мужчынам значыць ахвяраваць. Мужчына мусіць быць гатовым памерці, калі трэба абараніць сям'ю, абараніць тое, што для яго мае самую вялікую каштоўнасць. Мужчына павінен самааддана любіць — праз ахвяраванне, праз службу, праз абарону», — сказана ў фільме. Гэта не значыць, што ўсе мусіць быць героямі фільма «Адважнае сэрца» Мэла Гібсана: гэта перш за ўсё штодзённае ахвяраванне сабой дзеля іншых на працы і дома, што і ёсць сапраўднае значэнне слова «любоў».

Можна пабудаваць сапраўдны фундамент для мужчыны толькі на той скале, якой ёсць Езус; Ён — прыклад для ўсіх мужчын, бо з крыжа паказвае нам, як любіць, як паміраць, каб іншыя жылі, гаворыцца ў фільме.

Немагчыма быць мужчынам і католікам, але не імкнуцца быць бацькам для сваіх дзяцей — біялагічных ці духоўных — каб клапаціцца пра іх, вучыць і бараніць іх, сказана ў фільме.

«Бацькоўства — гэта не столькі абавязак, колькі проста сутнасць мужчыны. Нават калі мы ў цэлібате ці нежанатыя, мы даем прыклад бацькоўства. Мы павінны паказваць прыклад гераізму і ахвярнасці», — распавядае святар.

Сапраўдная любоў, як адзначаецца, патрабуе авалодаць сабой, бо той, хто авалодаў сабой, можа аддаць сябе за іншага. Чалавек тым адрозніваецца ад усіх астатніх істотаў у свеце, што можа кіраваць сваімі пажаданнямі.

Калі мужчына не супраціўляецца спакусам, як ён можа быць духоўным лідарам сям'і? Калі ён не намагаецца абараніць сваю душу, як ён можа бараніць цноту ў сям'і? Гэтыя пытанні ставяцца ў фільме.

«Мы жывем у краіне, дзе так шмат хлеба і відовішчаў, што трэба вучыцца казаць ім «не». Калі ты вучышся адмаўляць сабе ў малым, то паступова рыхтуешся супраціўляцца і больш вялікім спакусам. Чалавек можа цяпець паразы на гэтым шляху, але быць мужчынам-католікам — гэта падымацца зноў. Часта патрэбна дапамога братаў, і той брат, які мне дапамог учора, сёння атрымае дапамогу ад мяне», — кажа адзін з прамоўцаў.

Святое Пісанне кажа: «Жалеза жалеза вострыць, і чалавек навастрае позірк сябра свайго» (Прып 27, 17)

У фільме адзначаецца, што наша грамадства пабудавана на ізаляцыі людзей, якіх «яднае» толькі тэлевізар, што робіць сэрцы пустымі. Людзям патрэбныя іншыя людзі, бо аднаму цяжка весці хрысціянскае жыццё. Таму патрэбныя братэрствы, колы добрых сяброў.

«Цяжка навучыцца быць мужчынам з кніг, трэба вучыцца ў іншых мужчын, у супольнай працы, змаганні і размовах. Нам патрэбна, каб нашы браты глядзелі, наколькі мы адказныя, наколькі мы выконваем свае абяцанні, каб разам імкнуцца да адказнасці і гераізму. Трэба, каб адзін аднаму быў прыкладам гонару, чысціні, павягі. Патрэбны сябры, каб дапамагаць адзін аднаму ў змаганні, пераадоленні цяжкасцяў, падтрымліваць адзін аднаго», — сказана ў фільме.

У такім коле аднадумцаў-сяброў мужчына больш моліцца, часцей чытае Евангелле, прыступае да сакрамэнту пакаяння, наведвае Святую Імшу. Як жалеза, чалавек паляпшае чалавека, натхняе адзін аднаго, яны разумеюць, што яны — адна каманда.

Разумеючы любоў Бога да сябе праз вывучэнне Пісання, атрымліваючы гэтую любоў праз размову з Богам у малітве і праз святую Камунію, мужчына можа перадаць яе сваёй жонцы, сваім дзецям, іншым людзям вакол сябе. Нельга даць тое, што не маеш, гучыць думка ў фільме.

«Касцёл дае шмат зброі, каб бараніцца, каб бараніць нашы сем'і, але мы мусім выкарыстоўваць яе. Гэта бітва, і мы мусім быць падрыхтаваныя, каб не прайграць яе», — кажа адзін з удзельнікаў.

Свету не хапае прысутнасці мужчын-католікаў, іх адказнасці, іх адданасці Хрысту, праз якога мы павінны адкрыць для сябе Бога-Айца, заключае біскуп Томас Ольмстэд.

*Аляксандр Гелагаеў
паводле фільма «Заклік да бою»*

ПІЛІГРЫМКА ПА СЛЯДАХ ХРЫСТА – СВЯТАЯ ЗЯМЛЯ

Усе жадаючыя запрашаюцца прыняць удзел у святкаванні 04 красавіка 2016 ўрачыстасці Звеставання Пана ў горадзе Назарэце, гістарычным месцы, дзе жыў і вырас Езус Хрыстус.

Божы Пасланец Арханёл Габрыэль прыносіць Марыі нечаканую і радасную вестку і атрымлівае Яе згоду на незвычайную місію. Марыя павінна нарадзіць Сына, якому дасць імя Езус, бо Ён збавіць народ свой ад грахоў.

Удзельнікі пілігрымкі атрымаюць магчымасць адчуць на сабе дух вялікай падзеі, якая змяніла лёс чалавецтва, дакрануцца да нямых сведкаў той пары — помнікаў і прыроды Святой Зямлі.

На Святой Зямлі Езус больш не ходзіць па гарах і раўнінах. Вы не можаце больш Яго пачуць у синагогах і ў Святыні. Яго больш няма у дамах з мытнікамі і грэшнікамі. На шчасце, Ён пакінуў нам яркі прыклад і жывы след сваіх ног. Сёння вы можаце сустрэцца з Ім жывым на дарогах Галілеі, Юдэі і Ерусаліма. З верай у сэрцы і Евангеллем ў руцэ. Падарожжа ў Святую Зямлю большае за турыстычны паход. Гэта пілігрымка па слядах патрыярхаў, суддзяў і прарокаў. Нарэшце, гэта пошук сябе, пошук іншых і надзеі на Сустрэчу з Ім. Пілігрымка адбудзецца 03-10 красавіка 2016 г.

**Праграма пілігрымкі
Вылет з Мінска — 8 дзён, 7 начэй**

1 дзень

Збор у зале вылету Нацыянальнага аэрапорта “Мінск” – 16.30. Вылет з Мінска

19.10 Прылёт у Тэль-Авіў. Прыбыццё ў аэрапорт Бэн-Гурыён

22.50. Пашпартны кантроль і мытня. Пераезд у гатэль на вячэру і начлег у (Тыверыяда -1)

2 дзень

Сняданак. Выезд на экскурсію. Аб’езд вакол мора Галілейскага. Кафарнаум – дом св. Пятра. Наведванне раскопак на месцы дома Св. Пятра. Наведванне касцёла першынства Св. Пятра, праваслаўнага храма 12 апосталаў. Табха, касцёл цудоўнага размнажэння хлеба і Гара Благаславенняў, дзе Езус прамовіў нагорную пропаведзь. Выезд над раку Ярдан. Месца хросту Езуса Хры-

ста – Ярданіт. Магчымасць акунуцца ў воды ракі Ярдан і аднаўленне хрышчэння.

Опцыя - абед з рыбай св. Пятра (20 даляраў) і катанне на лодцы па Морю Галілейскаму (10 даляраў). Вяртанне ў гатэль. Вячэра. Начлег (Тыверыяда-2).

3 дзень

Сняданак.

08:00 Выезд з гасцініцы. Кана Галілейская – месца першага цуду, дзе ўдзельнікі могуць аднавіць шлюбныя абяцанні. Пераезд у Назарэт, наведванне базылікі Звеставання і касцёла св. Юзафа на месцы дома святога Юзафа і майстэрні. Выезд да гары Табор, наведванне базылікі Перамянення Пана. Пераезд у Бэтлеем. Размяшчэнне ў гасцініцы. Вячэра. Начлег (Бэтлеем -1).

4 дзень

Сняданак. Выезд на экскурсію у Ерусалім. Панарама Ерусаліма з Аліўнай гары – назіральная пляцоўка. Месца Унебаўшэсця Езуса («Стопачка»). Кляштар «Патэр Ностэр» («Ойча наш»). Гетсэманія – Гетсіманскі сад і Касцёл Усіх Нацый, «Базыліка Агоніі». Царква Грабніцы Маці Божай. Сіёнская гара: Святліца Апошняй Вячэры. Магіла цара Давіда. Базыліка Унебаўзсяцця Багародзіцы.

Выезд – Эйн-Карэм – месца нараджэння Яна Хрысціцеля і Адведзінаў Паннай Марыяй святой Альжбеты - базыліка Наведзінаў. Вячэра. Шпацыр па вячэрнім Ерусаліму (можа быць перанесена на суботу) Вяртанне ў Бэтлеем. Начлег (Бэтлеем-2).

5 дзень

Сняданак. Выезд на экскурсію. Бэтлеем. Наведванне Храма Нараджэння Езуса, Малочны грот. Пераход ў базыліку св. Кацярыны Александрыйскай. Поле пастухоў дзе Анёл Гасподні наведваў пастухоў і паведаміў ім аб нараджэнні Езуса, Капліца Анёлаў. Пераезд у Бэтлеем. Вяртанне ў Бэтлеем. Вячэра і начлег (Бэтлеем -3).

Працяг на стар. 12.

СВЯТЫ ХРОСТ

З радасцю паведамляем, што за апошні час
Сакрамант Хросту атрымалі:

1. Назар Ганчар,
сын Дзмітрыя і Ірыны
2. Макар Багуцкі,
сын Дзмітрыя і Ірыны
3. Соф'я Кацуба,
дачка Яўгенія і Дар'і
4. Анастасія Мініна,
дачка Аляксандра і Вольгі

5. Eva Valentsina Galina Bancovich,
дачка Andrei і Ірыны
6. Марыя Пілецкая, дачка Дзмітрыя і Алены
7. Міхаіл Шынкевіч, сын Аляксандра і Алены
8. Уладзіслаў Бутурля, сын Віталія і Вольгі
9. Аляксандра Часнок, дачка Андрэяі Наталлі
10. Станіслаў Піюцці,
сын Радольфа і Марыі Луізы
11. Аліна-Амэлія Тумаш,
дачка Максіма і Вольгі
12. Раман Гроць, сын Дзяніса і Ірыны
13. Арцёмій Алёхна, сын Артура і Марты
14. Ян Васілеўскі, сын Дзмітрыя і Кацярыны
15. Яраслаў Даніэль Амбразевіч, сын Дзмітрыя і Галіны

ВІНШУЕМ МАЛАДЫХ

Давяраем добраму Богу сужэнскае жыццё маладых людзей,
якія вырашылі быць заўсёды разам,
і просім для іх асаблівага Божага блаславення:

1. Рыгорв Жука
і Надзею Жук
2. Паўла Кахацкага і Юлію Пратасевіч
3. Генадзя Кісялёва
і Алу Рысеву
4. Аляксандра Абрамовіча
і Вікторыю Мароз

1 лютага Панядзелак	2 лютага Аўторак	3 лютага Серада	4 лютага Чацвер	5 лютага Чацвер	6 лютага Субота	7 лютага Нядзеля
7.00 - *	7.00 - *PL	7.00 - *	7.00 - *	7.00 - *PL	8.00 - ☩	8.00 - PL
9.00 - ☩PL	9.00 - ☩	9.00 - ☩PL	9.00 - ☩PL	9.00 - *	9.00 - ☩PL	9.00 - *
12.00 - ☩	11.00 - *	12.00 - ☩	12.00 - ☩	11.00 - *	12.00 - ☩	10.00 - ENG
15.00-Вяч	13.00 - *PL	15.00-Вяч	15.00-Вяч	13.00 - *PL	15.00-Вяч	11.00 - S
17.00 - ☩	15.00 - Вяч	17.00 - *	17.00 - ☩	15.00 - Вяч	17.00 - *	13.00 - *PL
19.00 - ☩	17.00 - ☩	19.00 - ☩	19.00 - *	17.00 - скл	19.00 - ☩	15.00 - ☩
	19.00 - ☩			19.00 - ☩		15.00 - ВячPL
	21.00 - *			21.00 - *		17.00 - *
						19.00 - *
						21.00 - *

* – Святая Імша ў інтэнцыі аб здароўі, Божым
блаславенстве, апецы Маці Божай

☩ – Святая Імша ў інтэнцыі памерлых

скл – Святая Імша складковая; мл – Святая Імша для моладзі; слых – Святая Імша для глухых

S – Summa – Святая Імша ў інтэнцыі парафіі

PL – Святая Імша на польскай мове

Вяч – Вячэстая Святая Імша за чыстцовыя душы

Вячэстая Адарацыя Найсвяцейшага Сакраманту – у капліцы Маці Божай Будслаўскай

15.00 – Вячэстая Святая Імша ля алтара Божай Міласэрнасці ў інтэнцыі памерлых

АНОНСЫ

ПІЛГРЫМКА ПА СЛЯДАХ ХРЫСТА – СВЯТАЯ ЗЯМЛЯ

Усе жадаючыя запрашаюцца прыняць удзел у святкаванні 4 красавіка 2016 года ўрачыстасці Звеставання Пана ў Назарэце, гістарычным месцы, дзе Езус узрастаў у мудрасці, у гадах і ў ласцы ў Бога і ў людзей.

Заканчэнне. Пачатак на стар. 10.

Пасля прылёту кожны самастойна дабіраецца дадому.

6 дзень

Сняданак.

11:00 Выезд на экскурсію. Бэтанія, наведванне касцёла Лазара, Марфы і Марыі. Грабніца Лазара. Адпачынак на Мёртвым Море. Наведванне фабрыкі «Ахава». Ерыхон – панарама гары Спакусаў, крыніца Елісея, смакоўніца Закхяя. Вяртанне ў гатэль на вячэру і начлег (Бэтлеем -4).

7 дзень

Сняданак. Выезд на экскурсію. Ерусалім - Стары горад. Віа Долароса («Via Dolorosa»), Крыжовы шлях – уключаючы ўсе прыпынкі. Храм Гроба Гасподняга. Шпацыр па Старым горадзе, «Сцяна Плачу». Вяртанне ў Бэтлеем. Вячэра і начлег (Бэтлеем -5).

8 дзень

Сняданак у гатэлі.

08:00 Вызваленне гасцініцы. Пераезд у горад Хайфа. Стэла «Марыс». Пераезд у Яффа, прагулка. Пераезд у аэрапорт Бэн-Гурыён.

21:00 – Пачатак рэгістрацыі вылету.

Вылет з Тэль-Авіва у 23.50.

Прылет у Мінск – 04.35.

«Каталіцкі Пілігрым» пакідае за сабой права змяняць парадак праграмы ў інтарэсах удзельнікаў.

Кошт пілігрымкі 800 \$

У кошт уваходзіць: авіяпералёт, усе трансферы згодна з праграмай; пражыванне ў гатэлях 3* з сняданкамі і вячэрамі; экскурсіі згодна з праграмай; дыпламаваны гід.

У кошт тура не ўваходзіць: уваходныя квіткі згодна з праграмай і чыявыя кіроўцы і гіды (52\$) – абавязковая аплата; факультатыўныя праграмы: абед з рыбай Св. Пятра (20\$), прагулка на чоўне па Галілейскім моры (10\$)

Інфармацыя і запіс:

Мінск: +375 29 3563476 Людміла,

+375 29 115 17 21 Паўліна,

+375 29 335 95 33 Наталля,

+ 375 29 310 05 13 Вольга,

+375 33 637 15 17 Наталля,

+375 29 632 42 03 Наталля,

Магілёў: +375 29 34 415 48 Галіна